

PORS Bladet

ORGAN FOR IDRETTSFØRENINGEN PORS

Nr. 2

Februar

1947

Hovedforeningen

gir lyd fra seg.

Tidligere i denne måned, og forøvrig en utsøkt kald kveld som dessverre ble årsak til et mindre ønsket frafall, sammenkalte Karl Malmgren til møte for alle grupper. Han ville redegjøre for sin navigasjon, og samtidig høre menneskenes mening om de kruser som var strukket ut. Det var et møte som burde ha samlet fullt hus, men det var jo en trøst å se at endel av den gamle garde var representert. Det setter alltid et visst preg av verdighet over møtene. Selve ideen med å innvie medlemmene i de oppmerkede arbeidslinjer, for så å lodde stemningen for og imot, var meget populær. Man har straks forutsetning for en enda bedre kontroll mellom administrasjon og øvrige. Det gleder oss at Malmgren har et åpent øye for betydningen av å ha bredden med seg, og sogar la den få uttrykke sin mening i de for dem tilgjengelige spørsmål. Det er viktig for mange å ha følelsen av å være med, særlig blant de yngre, og det oppelsker ansvarefølelsen.

Om selve arbeidslinjenes grove trekk er bare lovord å si. De har nettopp det lille sosiale islett som skal til for å få publikum til å støtte opp ved siden av medlemmene selv, og planer var lagt stort an. Framtiden vil stille store krav til medlemmer og administrasjon.

Det brennende spørsmål var som ventet stadion og treningsbane-spørsmålet. Her forespeilet Malmgren mulighetene for en utvidelse av vår sta-

dion til å innbefatte også en treningsbane og håndballbane. Dette er et prosjekt som også Solum kommune er interessert i, og treningsbanen skulle eventuelt være åpen for skolestevner, sommergymnastikk o. l. for skoleungdom i Solum. Om vinteren skulle den da tjene som skøytebane.

Det kan ikke nytte å se med konservative øyne på et slikt prosjekt. Man kan henvise til alle de baner som er skutt opp av jorden, til alle de bevilgninger stat og kommune har foretatt til ofte uberettigede og lite levedyktige klubber, man kan regne opp all den uproduktive jord som alle disse baner representerer, men ingen av disse argumenter kan slå en slik tanke til jorden. Det er utviklingens ubønnhørlige vei. Det er et krav som ikke ungdommen viker på, og selv om det skal gå generasjoner før den er et faktum, så vil den komme, fordi Pors er en klubb i vekst, og fordi den har berettigelse. Men det behøver ikke gå generasjoner, og det skal det ikke, når vi først går inn for det. Dette er nemlig et spørsmål av så sosial karakter at foruten medlemmenes ytterste bistand, har vi også krav på økonomisk støtte fra annet hold. La oss derfor hape at spørsmålet om et tilstøtende areal deroppe, lar seg løse hurtigst mulig, før det tvinger seg selv fram i egenskap av sin berettigelse. Og la oss se barn og skoleungdom tar denne tilveksten i besittelse ikke bare i konkurransemessig øyemed.

Senere ble også spørsmålet om treningsbane på «Kjenna» tatt opp. Å forstå etter uttalelser av de som har syslet med dette spørsmål, er det små muligheter for noen treningsbane der,

og det er også forstaelig. Mon ikke det er et lite brudd på pietetsfølelsen å matte hente en fotball inne på kirkegården f. eks.? På tross av dette, ble man enige om å holde spørsmålet varmt, og forsøke etter beste evne å medvirke til at «Kjenna»-spørsmålet blir løst på den mest idrettsgavnlige måte for ungdom og barn.

Jeg bringer i dette nummer min hjerteligste takk til de av mine klubbkamerater som viste meg så megen vennlighet ved min sykdom tidligere i vinter.

Karl Skifjeld.

Ett av våre gamle medlemmer ber oss etterlyse det første emblem klubben hadde. Det skriver seg fra den gang vi het «Lyn», og var visstnok utformet som et skjold, med ski og fotball avdelt av navnet «Lyn». Mulige opplysninger, eller i beste fall et eksemplar, mottas med takk av redaksjonen.

Etter 2-2- søndagen.

Vi noterer 3—2—47, etter en farverik og seierspreget sports-søndag. Vi frätser med vellyst i fete resultater, lar tankene skjene ut og inn mellom dem, som kat kullemakrell i sildestimen. Vi er tilfredse og mette. Det er en fryd å administrere, sende noen hit og noen dit, og så kommer de hjem

og kneler for sine herrer, med favnen full av sølvtøy. Men i baklommen på strekkbuksen har de regninger for representasjon, og i en liten kiste på en lur plass har vi en kasse som det *har* vært penger i. Men slikt er bagateller nu, la oss først nyte rusen i fulle drag. La det gli mellom fingrene en gang til, alt dette herlige stoffet. Her har vi f. eks. to par ski. De er vant til litt av hvert, både av lengder og bakkerrekorder, og også storfint selskap. Og de er stolte av sine merkelapper, for de skal til Vesja begge to, det ene paret som kretsmester, og det andre som toer. Jo, det var den eneste mann, du med ære kunne bli slått av, Halvdan. A propos, Per, så er ingen i tvil om fernavnet, men med hensyn til etternavnet blir vi nøtt til å gi Sportsmanden en liten oppstrammer. En gang er det Johannesen og en annen Jakobsen (i Sportsmanden for 3. febr. under listen med bakkerekorder.) Her pastaes forøvrig også at Per satte bakkerekord i Narekollen, 88 meter, i 1946. Men dette er jo ikke Oslo omegn, og det later til å redusere prestasjonen endel. Og ikke bare den, men de fleste her hjemme. Som f. eks. den dobbeltseieren til Halvdan og Per, nu, hvor selveste Karstein måtte bite i graset. Ellers begynner vi å få tro på Johannes Realfsen. Mer av det der.

Dessverre rakk vi ikke å vinke farvel til en groggy svenske som strøk over grensen en gang i dag. Det påstås at han prøvde å smugle et blått øye med seg, og at en viss fyr med tilnavnet «Beiten», skulle være innblandet. Denslags inblanding med «søta bror» setter vi stor pris på, og at Vessel i pressa har akseptert «Beiten»-navnet, tyder på en viss gunst. Vi skal heller ikke snu ryggen til Olaf Skilbreds 2'er som tillike var omtvistet. Og det opptrinnet som Stokke måtte finne seg i, høres ikke bra ut.

Bandyen har vi igrunnen skult litt skeptisk på i den siste tiden, og slått på at den trekker så mange aktive. Vi har f. eks. 12—13 hoppere i aktivitet, samtidig med 50—60 bandyspillere, men når 5 bandylag bare tegner seg for *ett* knepent nederlag, da kan vi bare gi dem vår velsignelse. Vi hadde nok kanskje regnet med å si farvel til førstedivisjonen, men nu når den

er sikret, vil vi ikke unnlate overfor de lagene som har sjangser til dem, og like litt med disse glitrende, pene tingene som man kaller kretsmesterskap. I det hele tatt gi dem forståelsen av at noen sanne har vi ønsket oss så lenge. Det kan være ganske knepent, bare så vidt det er der. Men det må som sagt være det, ellers må vi revidere vår oppfatning om berettigelsen til alle disse velsignede bandylagene. For at bandygruppa ammer opp lante barn er det ikke tvil om,

og det er dessverre skigruppa som blir de barnløse. En vakker dag får Per og Halvdan alderdomspensjonen sin, og da vil vi forære dem begge bakkene til å sette poteter i, hvis ikke rekrutteringen skal bli bedre enn nu. Men rekruttene må for all del bestemme sin vei selv, og går det først så galt at vi må gjøre alvor av vår trussel, så haper vi Per og Halvdan, tradisjonen tro, vil avle de største og fineste potetene i hele kretsen.

Etter gutte-distriktsrennet.

Vi åpnet vår prima guttebakke med et distriktsrenn i januar. Avviklingen var vellykket, som våre arrangementer pleier å være, men som en mønstning av våre unge emner var den slett. Bare en av våre løpere nådde opp på premielisten, nemlig Johannes Realfsen. Dette høyer ikke godt for framtiden. Tilslutningen av unge er stor, både i bandy og fotball, og vel og bra er det, men det er nu hopperne som har vært vår kjeppest i det siste desennier, og det er her vi har nådd et virkelig nasjonalt nivå. Selv sterke Kongsberg-hoppere har mattet bite i graset, f. eks. i Narekollen, og ennu taler mange bakkerekorder sitt tause sprog om vår kjernetroppss aksjoner rundt om. Ta f. eks. Pors' 88 meter i Narekollen, som betegner et av verdens lengste hopp i offentlig konkurranse. Vi har tilegnet oss en tradisjon i skibakken som det står respekt av landet over, og ennu er det sølvklang i vårt navn. Ennu drysser pokalene i våre skispor. Men hvor lenge vil det vare? Hvor lenge vil det gå, før vi bare har noen konkrete minner i en skitten avisprotokoll? Rekrutteringen i dag er en fare for vår framtid. Dette må de unge såvel som de gamle traverne ta seg ad nctam, og rennet her i januar var et tydelig varsko. Bandy og ski lar seg for det første ikke forene. En skiløper trenger ganske visst avveksling i sitt program, men la ikke skia være avvekslingen og bandy treningen, vel å merke hvis man har tenkt seg å bli hop-

per. De gamle traverne har nok forlenget floyet fra sine føll og snur ikke engang hodet for å se hvordan deres arvtalere styltrer iveri. En vakker dag, når de ikke lenger greier å bære fakkelen for vår klubb, vil de snu seg og speide urolig etter avløsning, men de har selv vendt den ryggen, og fakkelen vil slukne. De mangler instruksjon, guttene, en til å ofre seg for dem, virkelig slite med dem. De har evnen til å bære en fakkel, og bære den høyt, men de har ingen å søke rad hos, og så en vakker dag sliper de skøytene istedet. Man kan godt imøtege meg med at anledningen til trening har vært minimal, og så lukke øynene for resten. Men hvorfor var da vår klubb så darlig representert mot tidligere års gutterenn? Vi hadde hatt både 15 og 20 mann ute i slengen, men nu var det knapt en i hver klasse. Dette sier oss tydelig at de savner ansporing, ikke bare rent instruktivt, men også helt kameratslig. Vi må behandle dem som likestilte, være kamerater med dem, i det hele tatt la dem få følelsen av å være med, la dem forespeiles de oppgaver som venter dem, slik at de setter alle kluter til. Den som skal trene en slik gutteflokk vil nå de beste resultater, hvis han forstar å ta dem på rette måten. Han må være en kamerat, de får tiltro til, litt av en psykolog kan man si. Guttene går for lut og kaldt vann, de. De hopper og tusler for seg selv i en felketom bakke til de blir lei. En bakke, hvor ikke storkara selv fin-

Bladet

Kedaktør: Harald Thorstensen,
med C. Hugo Weber, tlf. 155
og Torbjørn Solstad, tlf. 844.
Postadresse: Tørmogt, 26.

Utkommer 1 gang hver mnd. Abonnement kr. 5.— pr. år. Løssalg kr. 0,50 pr. stk.

ner a kunne trene i engang. Og samtliges øyne er rettet mot fakkeltøyerne mens arvtagerne ubemerket pusler med skia i deres skygge.

Fram i lyset med guttene, dyrk dem, likestill dem og se framtiden rolig i møte.

Red.

Hovedforeningens nye medlemskort a kr. 5.—, er utlagt i «Ekko». De selges ellers i de forskjellige bydeler, av særlig valgte rote-menn.

Slalåm- og Skibetraktninger.

La oss først slå opp i leksikonet og se hva selve ordet betyr. Endelsen *slåm* er gammelnorsk og betyr spretter noe, mens første del, *slå*, eller *slad*, betyr skranende, hellende. Vi kommer altså nu til at det må være spor i et skratt lende, og det kan derfor synes riktigere å betegne utforrenn med ordet *slåm*, men ordet *utforrenn* sier jo så tydelig fra hva hensikten er, og vi skal ikke fortape oss helt i ortografiske uoverensstemmelser. Jeg er sikker på at mange mener at *slåm* er noe tull, ut og inn mellom noen trepinner, hvor man mye lettere kunne kjøre rett ned. Her til vil jeg svare: Hva er så hoppingen som er så uhyre populær landet over? Jo, hopping er ikke engang sport, det er akrobatikk. Men den er jo igrunnen vår kjepphest, så la oss ikke fordømme den. *Slåm* har sin naturlige opprinnelse i likhet med de virkelig

edle former for sport. Vi har behov for *slåm* under skiløpingen, og dette behovet har naturlig utviklet seg til en reglementert sprotsgren. La oss tenke oss en dag utpå varparten, med klarvær og pen skare. Du har gått deg ut på en askant og har et pent skranende terreng foran deg. Skaren bærer, men du er ikke særlig kjent der, og trærne gjør det uoversiktlig. A sette rett ut er forbundet med livsfare på et klingende skareføre. Mange ville kjøre i slakke sik-saker nedover, og stoppe og snu skiene for hver baut. Dette er en døds-synd, og skituren blir herved belastet med så mange ergrelser at dens berettigelse kan være tvilsom. Hva er naturligere enn å svinge nedover i myke fartsbegrensende kurver og studere terrenget for å finne ut hvor det er lettest å kjøre? Eller la oss tenke oss pasken oppe i fjella. Du er kommet opp på en høy nut, og har nytt en aldeles herlig utsikt, mens dermed utsikten til å komme ned på en pyntelig måte etter hvert begynner å oppta deg mer enn morsomt er. Her står man tillike overfor en fare som man bør være oppmerksom på, nemlig snøens evne til å blende. Stup og kneiker går i ett, og alt ser ut som et hvitt ufarlig teppe foran deg. Her har *slåm* sin store misjon, nemlig som fartsbegrenser. A kjøre i plog taler ikke beina, og skrubbe med stavene er umandig i høyeste grad. Så har man ingen annen utvei enn kurvene. *Slåm* er fra først til sist en beherskelse av farten. Den som oppgir å beherske farten i en krevende utforkjøring, må som regel vrenge lommene for snø litt lenger nede. En enda farligere form for bremsing er å kjøre ut av løypa og inn i nysneen. Her kan man for det første regne med å treffe folk for oppgående, og for det andre rummer den løse jomfruelige snøen på skjulte farer, sasom røtter, stubber og stein. Kast deg heller, enn å kjøre ut i uoppmerket farvann. Baene kan ligge like under vannskorpen. En vellykket skitur betinger altså en smule teknikk, for det er nu engang det å komme nedoverbakke som er det essensielle, bortsett fra i det rent private liv, da.

Selvom man ikke er noen forfekter av konkurransesport, ville det dog

ikke være riktig å negligere denne i *slåm*. Den naturlige utvikling i turprestasjonene går mot konkurransesporten, og her kreves det selvsagt trening og talmot som ellers i sport, men det vi har sett av den slags her på Vestsia røper en feil oppfatning av selve begrepet. Å trene i *slåm* er ikke å kjøre lange slakke og dovne kurver. Det er i det hele tatt ikke å svinge nar terrenget og balansen tillater det, snarere tvert imot. Man skal snevre portene inn, så de bare er litt lenger enn selve skien, og så tre seg imellom fortest mulig, og i rettest mulig linje. Vekten av kroppen skal da hvile på skituppene og skihelene skal uavlatelig kunne slenges til begge sider for på denne måte å knappe mest mulig av på kurvene. Samtidig bruker man stavene å stemme imot med. Man har lov til å rive porter bare skiene er innenfor. Er en ski utenfor, trekkes det på tiden, men hvis man unnlater å passere gjennom en port, er man disket. Jeg vil ikke her komme inn på de forskjellige finesser under selve kjøringen, eller portenes formasjon. Det er ting som bedre egner seg å demonstrere.

Men la oss se litt på begrepet *storslåm* med det samme. Det er et ord som sjelden forekommer på våre breddegrader, og som ellers synes å miste interessen ute i Europa også. Men vi husker det da enda. *Storslåm* er en kombinasjon av utforrenn og *slåm*. Vi kan jo tenke oss at vi begynner i en susende kjøring høyt oppe i fjellet, men at terrenget har visse farlige punkter som må unngås. Dette gjør man da effektivt ved å lede løperen gjennom enkelte tvangsporter. I et utforrenn har man jo ellers teoretisk lov til å velge den korteste vei fra start til mål. Før innkomst kan man da f. eks. støte på en hel serie porter. Å forsele disse kan volde visse vanskeligheter, da man er tilbøyelig til å sette opp for stort tempo under den frie kjøringen. Dessuten bidrar slike porter til å skape den nødvendige tidsforskjell i mange tilfelle hvor ellers tangering av tidligere tider ville ha forekommet. Vi har ikke terreng til slikt her, og uten visse atomaksjoner er det vel neppe trolig vi får det noen gang. Da foretrekker vi heller det vi har. En ting vi imid-

lertid kan rette på er utstyret. De lange, sleipe finneskiene er vi ferdig med, og takk for det. De egnet seg ikke for det norske terreng som er så kupert, men finner bruker dem med fordel i sine flate skoger. En turski bør ikke være høyere enn at du pent kan rekke opp til tuppen, gjerne legge flate händen oppå, slamski kortere og bredere. Ståkanter er å foretrekke på begge. Når en ski far runde kanter, duer den ikke lenger til å boltre seg, og det var jo det vi var enige om var selve moroa. I kandaharen har vi en all round binding. Den er behagelig å gå med, og ved å stramme den ned i sidesporene, har man en utsøkt slalambinding. Men den krever en god støvel. I valg av staver begar de fleste hovedfeilen. Enten ser det ut til at de prøver å klatre til topps i dem under bruken, eller at de er på skogplanting. En turløper bør ikke ha lengre staver enn at de går under armhulen, når de settes loddrett. Det skal en trenet løper til for å gjøre full bruk av lengre staver. Turløperen bruker staven for lite. Han ville gå meget lettere og ubesværet ved å lære armbruken samtidig. Slalamstaver bør rekke akkurat til hoften. De skal bare være til å svinge på, og i og med at kroppen ligger langt framover, vil en lengre stav bare skape vansker. Smøringen er en så individuell sak, at den bør forbigås i taushet, men jeg vil ikke unnlate å sette fingeren på begrepet bakglatt. Turløperer beklager så ofte på dette kjedelige fenomen, men her står vi nettopp overfor en følge av dårlig armbruk. De aller fleste turløperer er bakglatte, fordi de bare går på ski med bena. Armene skal sørge for at det vunne terreng ikke tapes igjen. Motbakkene strever mange svært unødige med, og svette-dråpene flyter villig. Etter å ha glidd på stedet marsj en stund, tyr man gjerne til «fiskeben». Hvis ikke løypen formelig er polert, kan man gå mere effektivt tilverks, og du vil nok snart merke at skia er ikke så fryktelig bakglatte allikevel. Hør nu etter: På jevnt lende skal skia strykes i løypen slik at aldri noe kan feste seg til smøringen, men når det begynner å bære imot, må man prøve å få et snøgrann til å feste seg, eller iallefall å få smøringen til å suge. Løft skiene

i skritt, helene litt opp skien, slik at tyngden din faller på tærne, og skyt cverkroppen framover i forhold til motbakken. Tyngden fordeler seg nu jevner over skiene som har lettere for å suge fast. Klapp ikke skiene hardt i løypen, men gå mykt og lett som om du hadde til hensikt å liste deg ubemerket opp til toppen. Armene må samtidig brukes jevnt, uten at hele vekten skal hvile på dem. Vel oppe, stryker man skiene etter løypen som før. La meg til slutt nevne litt om klærne. Selvsagt er man her bundet av rasjonering og punkter og slikt, men skal man først kle seg, så gjør det fornuftig. Særlig damene må ikke stirre for dypt i de fengslende motejournaler. Slike skidrakter er fikse og nette, men husk at en skitur er ikke ensbetydende med en mannequinoppvisning. Turløperer har lett for å få en rift både her og der av sine egne staver, eller av de med omhu strekte pigge-tradgjerder, som var natur har en velsignelse av. Bruker man en smule smøring, er det heller ikke lenge før vi har diverse tjæreduftende flekker fordelt på de utenkeligste steder. Vekk med islenderne også. Fordi om en viss kategori unge mennesker lekte patrioter under krigen og omgav seg med nisse-illusjoner, kronet med en tapelig, skrikende rød topplue, er ikke dette noe vel-egnet skikostyme, selvom den har visse maleriske effekter. Et slikt ulent plagg absorberer en masse smeltet snø, og faller du, børster du bare denne inn i plagget. Den er heller ikke noe for vind og nedbør. Dessuten er de oftest for side. Bruk helst vindtøy, med ikke for stor vidde. Det ville bare hefte armbruken. Pelsverk er et av damenes vanlige og vanvittige påfunn på skituren.

Bruk en enkel lue som ikke vil blåse av deg i en utfor-kjøring, og la det være juniorhopperne reservert «å miste lua» under sine prestasjoner. Det er en lek de snart blir lei. Gjør slalåmgamasjene godt istand, pakk dem inn og kast dem i elva. Vi har nok surring med skibindingen og støvel-lissene. Alle hemper og knuter og diverse som følger med slike ting, er bare egnet til å gjøre skituren mere komplisert, og de er heller ikke uten faremomenter. Jeg har selv hengt

igjen i disse under fart, og fått revet dem istykker og vrikket benet. De går an til fjellbruk, men ikke i skog og mark. I det hele tatt, minst mulig med remmer og stropper og lisser. Før eller seinere hender det deg noe kjedelig med alle de greiene.

Vær enkel og effektiv.

Harald Thorstensen.

Fotball-regler.

Med henblikk på kommende sesong skal vi i de følgende nummer gjengi noen av de mest aktuelle og omdiskuterte fotballregler.

Regel 6:

Når ballen sparkes, er enhver medspiller som er nærmere motpartens mållinje ute av spill, (off-side) hvis han ikke har minst to motspillere mellom seg og nevnte mållinje. Han må da ikke sparke ballen, på noen måte forstyrre en motspiller eller ta del i spillet, før ballen igjen er blitt sparket. Ingen spiller er off-side: ved utspark fra mål, ved hjørnespark, ved innkast, når ballen sist ble sparket av en motspiller eller når man er på egen banehalvdel i det øyeblikk ballen sparkes av en medspiller.

Anvisning for spillerne:

En spiller som er off-side, kan ikke bringe seg selv on-side. Det kan han bare bli på følgende tre måter:

- at en motspiller neste gang sparker ballen,
- at han er bakenfor ballen når den neste gang sparkes av en medspiller,
- at han, hvis han er foran ballen, har to motspillere mellom seg og deres mållinje når ballen neste gang sparkes av en medspiller.

At ballen treffer stengene og spretter tilbake, bringer ikke en spiller on-side, hvis han var offside da ballen sist ble sparket. Vær oppmerksom på at du har to motspillere mellom deg og deres mållinje når en av dine medspillere sparker ballen, unntagen når han tar utspark fra mål, hjørnespark eller innkast. Kan noe være enklere? Hvis en motspiller sparker ballen eller den berører ham på noen måte, er du on-side hvorsomhelst du står, men hvis du er i off-side-stilling, har du

ingen rett til å forstyrre en motspiller eller stille deg så nær malmannen eller noen annen motspiller at du hindrer hans bevegelse eller dekker hans utsyn til ballen. Når en spiller ser at han er i off-side-stilling, er det hans plikt å holde seg unna spillet og hverken forstyrre eller hindre en motspiller eller late som han gjør det.

Regel 7.

UTSPARK FRA MÅL.

Når ballen er sparket bak mållinjen av en spiller på det angripende parti, skal den settes i spill med et direkte spark ut av straffesparkfeltet av en spiller på det parti, hvis mållinje ballen passerte. Sparket skal tas fra et punkt i den halvdel av målfeltet, som er nærmest det sted, hvor ballen gikk ut.

Offisielle beslutninger:

Det er ikke tillatt for malmannen ved malspark eller ved frispark som tas av det forsvarende parti innenfor straffesparkfeltet, å ta i mot ballen med hendene fra en annen spiller i den hensikt å sparke den ut på banen. Ballen skal sparkes direkte i spill fra mål eller straffesparkfeltet, og hvis den ikke er sparket utenfor sistnevnte felt, må sparket tas om igjen. (Inter. Board 13/6—36 og 12/6—37).

Anvisning for dommerne:

Dommeren må påse at utspark fra mål tas korrekt og fra den riktige halvdel av målfeltet.

Anvisning for spillerne:

Ved utspark fra mål og ved frispark i straffesparkfeltet av det forsvarende parti er ballen ikke i spill før den er sparket utenfor straffesparkfeltet.

HJØRNESPARK.

Hvis ballen sparkes bak mållinjen av en spiller på det forsvarende parti, skal en spiller fra motpartiet sparke ballen fra et sted, som ikke er over 90 cm. fra den nærmeste hjørneflaggstang. Spilleren må ikke igjen sparke ballen, før den er sparket av en annen. I begge tilfelle (ved utspark fra mål og ved hjørnespark) må ingen motspiller være nærmere ballen enn 9,15 m. før sparket er tatt.

Offisielle beslutninger:

Hjørneflaggstangen må ikke flyttes når et hjørnespark tas. (Inter Board).

Anvisning for dommerne:

Dommerne må påse at hjørnespar-

ket tas riktig og fra den side hvor ballen gikk ut. Hvis ballen spretter tilbake fra stengene til den som tok hjørnesparket, må han ikke sparke den på ny før den er sparket av en annen.

Anvisning for spillerne:

Motspillere må huske på at de ikke har lov til å stå nærmere ballen enn 9,15 m. Stadige overtredelser av denne bestemmelse virker irriterende og er ikke korrekt spill. Mål kan gjøres direkte fra hjørnespark.

Vi takker hjertelig alle som har vært med på å yte bidrag til vår Rena-tur.

Halvdan og Per.

Boksing.

Ved kretsmesterskapet i boksing i Porsgrunn i desember, deltok 9 mann fra Pors, herav ble det 3 kretsmesterskap.

I fjærvekt tapte Henning Johansen for Klonteig, Rjukan, på point. I lettvekt B tapte Kr. Aas for Arntsen, Odd, på point. I velter C ble Aksel Olsen mester, med seier over Amble og Lillefjære, begge fra Skiens Atletklubb. I mellomvekt B måtte Rolf Olsen og Gunnar Brynjulfsen gå isammen, og her fikk Rolf Seieren etter en jevn kamp og ble mester. Olaf Skilbred møtte Tom Brynhildsen, Odd, i mellomvekt A, og fikk her pointsnederlag, en avgjørelse som ble møtt med voldsom piping fra publikum. Avgjørelsen var også helt uforstaelig for oss. Bjarne Olsen møtte atter engang Løberg, Odd, i lett tungvekt, og denne gang ble det tap. I samme vekt, kl. C, tapte Gunnar Foss for Finn Uldal, Urædd. I tungvekt A vant Torbjørn Stokke over Henry Pedersen, Odd, på tekn. kn.out i 2. runde og ble mester.

Kristian Aas deltok i et stevne på Rjukan, 25.—26. januar, hvor han tapte for Hans Hansen, Tønsberg-kameratene, på point.

Ved et internasjonalt stevne i Skien deltok flere av våre gutter. Kristian Aas tapte for Sveum, Urædd. Rolf Olsen vant over Tore Green, Odd, og Olaf Skilbred møtte den gode Oslo-bokser, Erling Hagnlie, som måtte slite for en pointseier. Bjarne Olsen og Gunnar Brynjulfsen fikk ikke kamper.

På det internasjonale stevne i Kr. sand, 1.—2. februar, gjorde de 3 persere en god innsats. I mellomvekt viste Olaf Skilbred at han er i god form og i framgang. Om lørdag møtte han Bjarne Hansen, Tønsberg-kameratene, hvor han vant på tekn. knock out i 2. runde, etter å ha ledet hele kampen. I finalen møtte han Hans Andresen, Moss. Det ble en jevn kamp, hvor Andresen fikk seiren 2—1, som ble mottatt med piping fra publikum. Skilbred burde hatt seiren, da han bokset best, og Andresen bokset ureglementert og fikk 2 advarsler. I denne klasse, som vel var stevnets hardeste, kan nevnes at Valter Østrem, Viking, Stavanger, tapte for Jonassen, Göteborg. Ingen av disse ble plasert. I lett tungvekt møtte Bjarne Olsen svensken Gunnar Nilson fra A. R. B. K., Göteborg. Olsen, som viste bedre boksing enn på lenge, ledet kampen da han i 2. runde slo svensken ut med et godt høyre kryss.

I tungvekt bokset Torbjørn Stokke mot Rolf Olsen, A. I. K. lund (tidligere Vika). Det ble en hard kamp, hvor man fikk en rar dommeravgjørelse. I 3. runde ble Olsen slått ned og strakte armen for å gi seg. Dommeren la ikke merke til dette og begynte også å telle for sent, så Olsen rakk å komme opp på 9 og fortsatte kampen ut og fikk seiren. Blant de andre kamper kan nevnes at Ole Røisland måtte slite hardt for å slå Palmer Stangeland, Viking. Stangeland, som var en stor overraskelse, må vel regnes som en av favorittene til mesterskapet. På dette stevnet fikk man se en hel del merkelige dommeravgjørelser, slike som en jo også er vant til å se her hjemme hos oss.

På et boksestevne i Larvik 8.—9. februar, fikk Rolf Olsen 1. pr., med seier over Nils Jchansen, «Fagen», på

knock out i 1. runde. Gunnar Brynjulfsen fikk 1. pr., med seier over Georg Bye, «Defence», etter en jevn god kamp. Bjarne Olsen, som skuffet denne gang, møtte Stokkebek, Askim, og ble disket i 3. runde.

På et internasjonalt boksestevne i Tønsberg 15.—16. februar, deltok Rolf Olsen og Torbjørn Stokke. Rolf Olsen fikk dessverre ikke kamp, mens Stokke tapte for Age Mørk, «Pugulist», på point, etter en god kamp.

Vet dere at —

— Annar Ryen i Finnland i 1936 vant 50 km. langrenn,

— dette er den eneste norske 50 km.-seier i Finnland,

— Jacob Tullin Thams har vunnet flest Damenes pokal i Holmenkollen, 4 i alt,

— han vant dem på rad arene fra 1924 til 1927,

— Kristian Henriksen har vært medlem av Sarpsborg — Frigg — Lyn.

— Olaf Kristoffersen bestod prøven til forbundsdommer med glans. Han er også Pors' første forbundsdommer. — gratulerer,

— mellomvekt er den eneste som viser flere seire enn tap i Norges 19 landskamper mot Sverige i boksing. Her har vi vunnet 10 seire mot sven-skene 9,

— Lauritz Bergendahl, Thorleif Haug og Johan Grøttumsbraten har vunnet 10 kongepokaler hver for seg på ski,

— franskmannen Guillemot beseiret finnen Paavo Nurmi ved olympiaden i Antwerpen 1920,

— Norge tok 7 gull-, 2 sølv- og 1 bronsemedalje ved seilasene i samme olympiade,

— Arne Brustad scoret alle mål da Norge slo Polen 3—2 ved olympiaden i 1936,

— Oscar Mathisens verdensrekord på 1500 meter med 2,17,4 var den av hans rekorder som sto lengst, nemlig fra 1913 til 1937,

— det største antall deltakere ved norske marsjkonkurranser var ved «Arild»s arrangement i 1930 med 1800 deltakere,

— Gunnar Dahl, Ørn, og Sverre Moe, Fredrikstad, har scoret flest mål i norsk mesterskapsfinale i fotball, hver med 4 mål.

For noen og enhver,

Karl Skiffjeld ble som kjent uttatt til Prøvelandslaget mot Aston Villa. Kampen skulle spilles samme dag som Pors møtte Skiens Ballklubb i Skien.

Det høres nesten utrolig ut i vare dager at en mann, som da han enda fikk en slik sjanse, rett og slett lurte på om han kunne ta den, nettopp fordi klubben skulle ha kamp, og han visste han trengtes på laget.

Han forhørte seg med styret, som sa: «Du kan skjønne du må ta sjansen.

Karl reiste noe motvillig, og Pors tapte mot S. B. Hans fravær var merkbart.

Karls opptreden i denne sak kan tjene som eksempel på ekte porserand og klubbdisiplin.

Burde ikke denne framgangsmåte være obligatorisk savel for vare aktive utøvere som vare aktive idrettsledere. Klubb foran krets og forbund. Klubben skal være kjernen og den som også i første rekke skal bære fruktene ved siden av din egen ærlige glede av resultatene.

Leif Nilssen.

P. S. Dette er ikke ment som esel-spark til noen som helst kant, men som et innlegg i vart arbeide for a høyne klubbdisiplinen. D. S.

EN GENTLEMAN JEG MØTTE.

Et fotballminne.

Vi hadde i mange år stor respekt for nesten alle fotballag, kanskje unntatt de vi vanligvis møtte i kretsserien, eller de nærmeste fra Vestfold.

Vi led av mindreverdighetskomplekser svært lenge, i Pors, og vi hadde alltid vanskeligheter med å finne oss til rette overfor lag i rundekampene, og vi ble vel ikke regnet noe videre med, før etter 1924.

Mange ganger syntes vårt lag å

være ganske sterkt, men stort lenger enn til 2. runde kom vi ikke, unntatt i 1929.

I kretsserien ble det ikke noe mesterskap før i 1932.

Men det var «moro lel».

I 1933 måtte vi slite 2 harde kamper mot Moss, før vi kunne nå 3. runde mot Ørn i Horten. Og det er nettopp i Ørn jeg møtte motstandere jeg likte, og hvor jeg støtte på en motspiller som jeg setter høyere enn alle andre, jeg har truffet på banen, ja jeg kan kanskje legge til, «ellers også».

Hvem husker ikke Ørns senterløper i mange år. Han som var rekkeleder mellom folk som Sverre Fredriksen og Jonna Thorstensen. *Det var Gunnar Dahl.* Denne lyse, smilende fyren. Alltid i bevegelse, alltid farlig, smidig og sterk. Fair som fa, og med en opptreden så vennskapelig, og den tonen han angav, smittet hans medspillere til å yte det beste.

Ja, det smittet sogar på motspillerne. En gentleman helt igjennom. Jeg husker fra omkampen 0-0 hjemme på «Urædd». I siste ekstraomgangs siste minutter, da Ørn ble tildelt frispark like utenfor 16.5 m. grensen, og Gunnar Dahl skulle forsøke å skaffe, Ørn retten til 4. runde, ved å skyte direkte.

Var oppdekkingsmåte fra dengang feiret en ny triumf, det ellers gode skudd gikk til meg, og derfra innover jernbanens områder. Da innfant Gunnar Dahl seg og uttrykte: «Du Fjeld, skal vi slå følge, det ser ut som du sender ballen foran til Larvik.»

Og det ble slik. Siste kamp ble berammet til Larvik og hvor vi tapte. Men nettopp disse møter med Ørn det året, setter jeg meget høyt, og kanskje mest fordi jeg i Gunnar Dahl møtte en motstander som forenet alle spillers detaljer med en helt igjennom «gentleman like» opptreden.

Tidlig gikk han bort, en eksplosjonsulykke ble hans bane, men hans siste ord, om, at han da hadde vunnet den største seier, viste fullt ut hvilket menneske han var.

Blant de mange minner jeg har fra min tid som førstelagsspiller i Pors, står Ørn blant de første, men *Gunnar Dahl det største.* AKSEL FJELD.

Bakeri & Konditori

I. L. Dyraas

Telef. 237.

V. Porsgrunn.

Brød gir styrke. — Kaker gjør fest.

H. OLSEN

V. PORSGRUNN.

TELF. 188.

MANUKTUR — GARN
TRICOTASJE — KJOLER — KAPER
Sengeutstyr — Herreekvipering.
ARBEIDSKLÆR.

Porsgrunn Samvirkelag

Avd. 1 — Telf. 229

Avd. 2 — Telf. 180.

M. M. IVERSEN

Etb. 1916.

— MØBELFORRETNING —

Snekker- tapetser- og malerverksted.

V. Porsgrunn.

Tlf. 503.

Med

Stikk innom

«Ekko»

når det gjelder frukt- og tobakksvarer

Ukeblader — Pakke-ekspedisjon.
Telefonbox nr. 654.**Kr. Knudsen & Co.**

DROGERI

FARVEHANDEL OG

PARFYMERI

Telef. 571.

V. Porsgrunn.

All i sport —

— og sykler.

Abraham Aas A.s

Porsgrunn. — Telef. 413—844.

Frisk frukt
for familien
hele året.

Magne Johansen

Spesialforretning for frukt- og grønnsaker
Tlf. 399, Porsgrunn.

Lokaler utleies til moter.

Porsgrunn Sjømannshjem

Et godt spisested.

Porsgrunns**Auto A.s**

AUT. FORD-FORHANDLER

Porsgrunn.

C. Hugo Weber & Co

Telefon 155.

Elektrisk
utstyr og radio.Moderne
radio-service.**H. Th. Hansens Eftf.**

Appa

Tlf. 451.

Spesialforret. i Frukt og Tobakk

EN

„Solid”-sko

er alltid go'

Skotøymag. Solid As

Telefon 609.

Hans J. Larsen

Tlf. 127 k. — 327 k.

— ALT I BYGNINGSARTIKLER —

Skal De forandre eller bygge?

Henvend Dem til meg

Byggmester

Einar Ekeli

Telef. 70.

Heigt. 17.

Hj. Hermansens eflg.

Tlf. 284.

— ALT I KOLONIAL. —

Les sportssiden i

TA**Andr. Aasland**

JERNVAREFORRETNING

— SPORTSARTIKLER —

Einar Halvorsen, Tørrødg. 12. her

porsgrunn porselen

elektrisk brent

90 % norsk

Benytt

de firmaer

som støtter oss.

O. Brønneud

Kjøtt- og Pøseforretning
Øst og vest

Telefoner: 156 — 157 k — 257.

Velsmakende og
næringsrik.

Bjarne Gordon Wright

Porsgrunn,

TH. 498.

Aut. Rørleggerforretning

J. Fjeldvik

Telefon 152. — Porsgrunn.

Slepebåten «BJØRN» 150/175 IHK
Lektene — Lektetransport på kysten
Slepning og pumping — Isbryting.

PORSGRUNN KINO

Porsgrunns

Folkerestauranter A.s

